

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๑๒/๒๕๖๕

วันที่ ๒๘ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) และมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (๓) (๔) และ (๕) เฉพาะส่วนที่เป็นการกำหนดเหตุในการควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยอาศัยเหตุอื่นนอกจากเพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนี มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย” และมาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้” และวรรคสาม บัญญัติว่า “การควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยให้กระทำได้เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนี”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๖๖ และมาตรา ๗๑ เป็นบทบัญญัติ
ในลักษณะ ๔ หมายถึงและหมายอาญา หมวด ๒ หมายอาญา โดยมาตรา ๖๖ บัญญัติไว้
ในส่วนที่ ๒ หมายจับ ซึ่งวรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เหตุที่จะออกหมายจับได้มีดังต่อไปนี้ (๑) เมื่อมีหลักฐาน
ตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะจะได้กระทำความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี หรือ
(๒) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะจะได้กระทำความผิดอาญาและมีเหตุอันควรเชื่อว่า
จะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น” มาตรา ๗๑
บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๔ หมายชั่ง หมายจำคุก หมายปล่อย โดยวรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อได้
ตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาแล้ว ในระยะใดระหว่างสอบสวน ได้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา ศาลจะ
ออกหมายชั่งผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ตามมาตรา ๘๗ หรือมาตรา ๘๘ ก็ได้ และให้นำบทบัญญัติใน
มาตรา ๖๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” และมาตรา ๑๐๘/๑ เป็นบทบัญญัติในลักษณะ ๕ จับ ชั่ง จำคุก
ค้น ปล่อยชั่วคราว หมวด ๓ ปล่อยชั่วคราว โดยมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การสั่งไม่
ปล่อยชั่วคราว จะกระทำได้ต่อเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้ (๑) ผู้ต้องหาหรือจำเลย
จะหลบหนี (๒) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน (๓) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไป
ก่อเหตุอันตรายประการอื่น (๔) ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ (๕) การปล่อยชั่วคราว
จะเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสอบสวนของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาล”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยวิธีพิจารณา
ความในคดีอาญา โดยได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอนการดำเนินคดีอาญานับตั้งแต่ที่มีการกระทำความ
ผิดทางอาญาเกิดขึ้นไปจนถึงการบังคับโทษแก่ผู้กระทำความผิดทางอาญาซึ่งประกอบไปด้วย
บทบัญญัติที่ว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาในฐานะผู้ต้องหาหรือจำเลย
บทบัญญัติที่ว่าด้วยสิทธิของผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญา รวมถึงบทบัญญัติ
ที่ว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีอาญาแทนรัฐโดยถือเป็นบทบัญญัติ
ที่มีความสำคัญในการกำหนดขอบเขตของอำนาจที่มอบให้แก่เจ้าหน้าที่และกำหนดหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ
ต่อบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีอาญา ซึ่งอำนาจประการหนึ่งที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา คือ อำนาจในการควบคุมตัวบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาให้มาอยู่ภายใต้
อำนาจของรัฐเป็นการชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาว่าบุคคลนั้นมีความผิดและสมควรถูกลงโทษ
ตามกฎหมายหรือไม่ และอำนาจนั้นได้แก่ การจับกุม การขังในระหว่างพิจารณา เป็นต้น เนื่องด้วย
มีจุดมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ในการประกันการมีตัวของผู้ถูกกล่าวหาในระหว่างพิจารณาคดี
ในขณะเดียวกันยังเป็นประโยชน์ต่อการรวบรวมพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์และความผิด

ของผู้ขึ้น และยังเป็นกำรประกนการบงคคตในทางอาญาอีกด้วย อำนาจดังกล่าวจึงเป็นมาตรการหนึ่งของรัฐที่ใช้เพื่อให้การดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และในขณะเดียวกันยังเป็นกำรบัญญัติเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ให้มีความแน่นอนและชัดเจนมิให้รัฐใช้อำนาจที่มีตามกฎหมายเกินขอบเขตจนล่วงล้ำสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเกินสมควร ซึ่งถือเป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในอีกทางหนึ่งด้วย

ข้อโต้แย้งที่ว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสาม บัญญัติเงื่อนไขในการควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยด้วยเหตุเพียงประการเดียว คือ ให้กระทำเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนีเท่านั้น ซึ่งการที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง ในส่วนที่บัญญัติให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกหมายจับในมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) บังคับใช้กับการออกหมายขังผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยอนุโลม และมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (๓) (๔) และ (๕) เฉพาะส่วนที่เป็นการกำหนดเหตุในการควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยอาศัยเหตุอื่นนอกจากเพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสาม เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยเหตุในการออกหมายขัง โดยได้กำหนดเหตุที่ศาลจะใช้ดุลยพินิจในการออกหมายขังผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ ในกรณีที่เมื่อได้ตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาแล้ว ในระยะใดระหว่างสอบสวน ไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา ศาลจะออกหมายขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ตาม มาตรา ๘๗ หรือมาตรา ๘๘ ก็ได้ และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๖๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา ๖๖ กำหนดเหตุที่จะออกหมายจับได้มีดังต่อไปนี้ (๑) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี หรือ (๒) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญาและมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น ซึ่งถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง หรือไม่มาตามหมายเรียกหรือตามนัดโดยไม่มีข้อแก้ตัวอันควร ให้สันนิษฐานว่าบุคคลนั้นจะหลบหนี จะเห็นได้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติเหตุในการออกหมายขังไว้ ๒ ประการ ได้แก่ หลักอัตราโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำลง ซึ่งกำหนดอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไว้เกินสามปี โดยอัตราโทษดังกล่าวนี้เป็นอัตราโทษที่สูงที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดร้ายแรง และหลักพฤติการณ์ของตัวผู้ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์ที่จะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่นหรือไม่

สำหรับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๘/๑ ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราว โดยมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติเหตุของการสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวไว้ ๕ เหตุด้วยกัน กล่าวคือ กรณีมีเหตุอันควรเชื่อว่า (๑) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนี (๒) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน (๓) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น (๔) ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ (๕) การปล่อยชั่วคราวจะเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสอบสวนของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาล ซึ่งในแต่ละเหตุนี้มีวัตถุประสงค์ที่ต่างกันไปในรายกรณี โดยเหตุตาม (๒) และ (๓) นั้นจะเป็นเหตุที่พิจารณาจากพฤติกรรมของผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นหลัก กล่าวคือ หากมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น ซึ่งเป็นเหตุที่มุ่งคุ้มครองพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานบุคคลหรือพยานวัตถุ หรือคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้อื่นในอนาคต หรือเหตุตาม (๔) ที่พิจารณาจากความน่าเชื่อถือของผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกัน เนื่องด้วยการมีผู้ประกันหรือมีหลักประกันการปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้น จะทำให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องชั่งน้ำหนักระหว่างผลได้ผลเสียที่เกิดขึ้นหากตนหลบหนีในระหว่างการปล่อยชั่วคราว หรือเหตุตาม (๕) ที่อาศัยพฤติการณ์อื่นที่อาจเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสอบสวนของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาล โดยเป็นไปเพื่อให้การสอบสวนคดีอาญาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของบทบัญญัติที่ว่าด้วยเหตุในการออกหมายขังตามมาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) และเหตุในการสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวตามมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่บัญญัติเหตุอื่นนอกจากการป้องกันมิให้หลบหนีนั้น โดยเหตุข้างต้นถือเป็นเหตุที่มีความจำเป็นจะต้องนำตัวบุคคลให้มาอยู่ภายใต้อำนาจรัฐเป็นการชั่วคราวในระหว่างการดำเนินกระบวนการยุติธรรมในทางอาญา ซึ่งในแต่ละเหตุนี้มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองในแต่ละกรณีต่างกันไป เมื่อพิจารณาจากประโยชน์ที่จะได้รับจากบทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวที่บัญญัติขึ้นเพื่อประโยชน์ในการรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์และความผิด เพื่อประกันการมีตัวผู้กระทำความผิดและการบังคับคดีในทางอาญา ซึ่งถือเป็นกรณีการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาและบุคคลที่ได้รับความเสียหายอันเกิดจากการกระทำความผิดอาญาไปในคราวเดียวกันด้วย การนี้รัฐจำต้องใช้อำนาจเช่นว่านี้ไปด้วยความระมัดระวังและจำเป็นเท่านั้น เมื่อหมดความจำเป็นในการควบคุมตัวบุคคลแล้ว รัฐต้องปล่อยตัวในทันทีมิอาจควบคุมต่อไปได้

ในขณะที่เดียวกันการควบคุมตัวบุคคลไว้ให้อยู่ในอำนาจรัฐ ถือเป็นกรณีที่รัฐใช้อำนาจไปกระทบสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในทางหนึ่งด้วย โดยรัฐธรรมนูญกำหนดให้บุคคลมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายนั้นต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มิได้ตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง เมื่อพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของบทบัญญัติมาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) และบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (๓) (๔) และ (๕) ที่มีวัตถุประสงค์ที่จะนำตัวบุคคลหรือควบคุมตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐชั่วคราวเพื่อมิให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่มีพฤติการณ์ที่จะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายอื่น หรือการกระทำอื่นที่เป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสอบสวนความหรือการดำเนินคดีในศาลในระหว่างกระบวนการดำเนินคดีอาญา โดยการควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาตามกรณีนี้เป็นการควบคุมบุคคลไว้ในอำนาจรัฐชั่วคราวในระหว่างกระบวนการดำเนินคดีอาญาเท่านั้น มิได้เป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคมอย่างถาวร และแม้การดังกล่าวจะกระทบสิทธิและเสรีภาพของบุคคลผู้นั้นไปบ้างบางกรณี แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหาและจำเลยในคดีอาญากับความสงบเรียบร้อยของประชาชนและสังคมโดยรวม และการดำเนินการสอบสวนให้เป็นไปโดยเรียบร้อยเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งเป็นหนึ่งในหน้าที่ของรัฐที่ต้องรักษาความมั่นคงภายใน ถือได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวได้สัดส่วนและพอสมควรแก่เหตุแล้ว กรณีจึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง

สำหรับหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดจนกว่าจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าได้กระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๙ วรรคสอง และการควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยให้กระทำได้เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันมิให้หลบหนีตามมาตรา ๒๙ วรรคสาม นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) ที่ว่าด้วยเหตุแห่งการออกหมายขัง และมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (๓) (๔) และ (๕) ที่ว่าเหตุแห่งการสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวเป็นบทบัญญัติที่กำหนดกรอบในการใช้ดุลยพินิจในการออกหมายขังและออกคำสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในระหว่างการดำเนินคดีอาญา เพื่อเป็นหลักประกันว่าจะมีตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ในระหว่างการพิจารณาทั้งในชั้นพนักงานสอบสวน

ชั้นพนักงานอัยการ หรือชั้นศาล เนื่องจากตัวผู้ต้องหาและจำเลยมีความสำคัญอย่างยิ่ง และเพื่อเปิดโอกาสให้จำเลยได้ชี้แจงเหตุผล แสดงพยานหลักฐานและเปิดโอกาสให้แก้ตัวและต่อสู้คดี ซึ่งถือเป็นหลักการที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของจำเลยในคดีอาญา จึงไม่ขัดต่อหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดจนกว่าจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าได้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๙ วรรคสอง และเหตุดังกล่าวนี้เป็นเหตุที่กฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน เพื่อคุ้มครองพยานหลักฐานที่อาจจะส่งผลให้ข้อเท็จจริงในคดีเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ซึ่งถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง เนื่องจากคดีอาญานั้นมิได้ส่งผลกระทบหรือผลเสียหายแก่ปัจเจกบุคคลแต่ยังส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวม จึงไม่ถือว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสาม ด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) และมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (๓) (๔) และ (๕) เฉพาะส่วนที่เป็นการกำหนดเหตุในการควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยอาศัยเหตุอื่นนอกจากเพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนี ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสาม

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) และมาตรา ๑๐๘/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (๓) (๔) และ (๕) เฉพาะส่วนที่เป็นการกำหนดเหตุในการควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยอาศัยเหตุอื่นนอกจากเพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนี ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคสองและวรรคสาม

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ